

en fælles vareafgift, den sidste bestående af en hovedtakst og to undtagelsestakster. Det samme forenkledede system blev samtidig indført for Københavns havns vedkommende, dog med andre satser.

Til §§ 12-13.

Som ovenfor nævnt har ministeren for offentlige arbejder i medfør af reglerne i kommunestyrelovens § 69 en række tilsynsbeføjelser over for de tidligere købstadkommunale havne. I de i §§ 12 og 13 foreslåede bestemmelser er dels foretaget en overførsel af hidtil gældende bestemmelser dels indsat regler, som betyder en indskrænkning i ministeriets tilsyn.

Bestemmelsen i § 12, stk. 2. er overført fra § 69, stk. 2. i kommunestyreloven. Det påhviler ministeren for offentlige arbejder at påse, at bestemmelsen i § 12, stk. 3. overholdes og kontrollen udøves i forbindelse med gennemgang af budgetter og regnskaber.

Bestemmelsen i § 12, stk. 4. svarer til reglen i § 69, stk. 3 i kommunestyreloven.

Bestemmelsen i § 13, stk. 1. pkt. 1. svarer til kommunestyrelovens § 69, stk. 7. 1. punktum.

Bestemmelsen i § 13, stk. 1. pkt. 2. afløser kommunestyrelovens § 69, stk. 7. 2. punktum, 1. led, som dog vedrører »fast ejendom« i modsætning til forslaget »arealer«. Tilladelse til afhændelse af arealer kan kun forventes givet såfremt arealerne ikke længere er tjenlige til havneformål, hvilket er i overensstemmelse med den af ministeriet i disse sager fulgte praksis, idet man konkret har vurderet de enkelte havnes fremtidsmuligheder og dermed behov for havnearealområder.

Bestemmelsen i § 13, stk. 2. afløser reglen i kommunestyrelovens § 69, stk. 7. 2. punktum, 2. led. Udleje af arealer på trafikhavnene skal, medmindre særlige forhold foreligger, alene ske til virksomheder, for hvilke placering ved havnen er af væsentlig betydning. På baggrund af havnearealerne særlige værdi som placerede ved de kostbare kajanlæg sikres det derved, at der på havnearealer i almindelighed kun placeres egentlige havnevirksomheder, d.v.s. sådanne virksomheder, som har behov for ind- eller udførsel over bolværk. Særligt hensyn må dog tages til erhvervsvirksomheder, hvor udviklingen har medført, at virksomhederne har skiftet karakter, og hvor på den anden side havnene ikke nu har mulighed for udleje til egentlig havnevirksomhed.

Efter bestemmelsen i § 13, stk. 2. 2. punktum, om lejekontrakter vedrørende havnearealer er der sket ophævelse af den hidtil gældende regel i kommunestyrelovens § 69, stk. 7. 2. punktum, 2. led,

hvorefter lejekontrakter, som indgås på længere åremål end 15 år, kræver ministerens godkendelse. Lejemål på standardlejevilkår indgås fremtidig mellem havnene og lejerer uden ministerens godkendelse, og kun udleje af arealer på længere åremål end 3 år, som ikke følger standardlejekontraktens vilkår, skal godkendes af ministeren for offentlige arbejder. Ministerens kontrol med overholdelsen af bestemmelser om lejens størrelse og omsætningsgrad foreslås udøvet ved årlig gennemgang af genparter af lejekontrakter, som er indgået på længere åremål end 10 år, jfr. § 13, stk. 4.

Bestemmelsen i § 13, stk. 3. om ministerens godkendelse af klassifikationsplaner med tilhørende lejeafgiftssatser er en kodificering af ministeriets praksis gennem de senere år. Klassifikationsplaner er udarbejdet for arealerne i samtlige trafikhavne i de hidtidige købstæder og i statshavne, og der er foretaget en inddeling af arealerne efter deres beliggenhed i forhold til kaj, jernbanespor m. v.

Til § 14.

Som ovenfor nævnt vedrørende takstbestemmelsen i § 11 har det gældende uniformitetsprincip på takstområdet for enkelte havnes vedkommende haft den virkning, at der i enkelte havne er blevet opsamlet betydelige kapitalmidler, uden at der hidtil i forbindelse med havnens drifts- eller anlægsvirksomhed har været naturlig anvendelse for de pågældende midler. Med den foreslåede nye bestemmelse tilsigtes det at afbøde denne ulempe ved bibeholdelsen af ensartede takster, idet ministeren bemyndiges til efter høring af Landshavnerådet at bestemme, at sådanne midler tilvejebragt gennem en havns driftsoverskud efter lovens ikrafttræden, jfr. § 21, stk. 2., som ikke over en årrække kan forventes at komme til anvendelse i forbindelse med havnens drifts- eller anlægsvirksomhed, udlånes til andre kommunale trafikhavne i de tidligere købstæder, som måtte have behov for låneoptagelse i forbindelse med investeringer.

Ordningen er således begrænset til at omfatte de tidligere købstadkommunale havne, og det søges ved udlånene opnået, at de overskudsmidler, som er tilvejebragt ved havnebrugeres betaling af afgifter for havnenes benyttelse, kommer det samlede erhvervsliv til gode.

De nærmere vilkår for de nævnte udlån fastsættes i henhold til stk. 2. af ministeren, for så vidt angår bestemmelserne om rentens størrelse under hensyntagen til lånenes særlige karakter, således at den udlånende havn får en rimelig forrentning af midlerne, medens den låntagende havn opnår en i forhold til det almindelige kapitalmarked lavere